

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/10445 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 15 oktober 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 oktober 2007, verzonden op 17 oktober 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 13 november 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. L. van Bottenburg, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
Lid van de enkelvoudige kamer

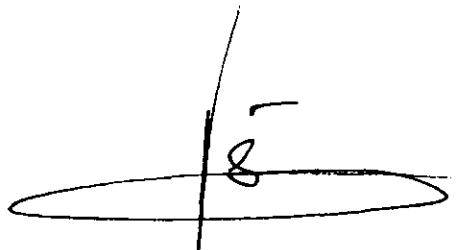
w.g. Van Bottenburg
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 13 december 2007

422.

Verzonden: 13 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/10445

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 15 oktober 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierra Leone,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. R.H.T. van Boxmeer,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. M.M.E. Disselkamp.

Procesverloop

In deze uitspraak wordt waar nodig onder verweerder tevens verstaan de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie dan wel de minister van Justitie.

Op 15 februari 2002 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000). Bij besluit van 11 juli 2002 is eiser in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op grond van artikel 28 juncto artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 met ingang van 15 februari 2002 geldig tot 15 februari 2005.

Op 8 december 2004 heeft eiser een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000.

Bij besluit van 12 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld ter zitting van 6 september 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

AWB 07/10445

2

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 12 februari 2007 in rechte stand kan houden.

2. In dit besluit heeft verweerder zich in de eerste plaats op het standpunt gesteld dat de grond voor verlening van de aan eiser met ingang van 15 februari 2002 verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Daarom kan de aanvraag van eiser voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd op grond van het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 worden afgewezen.

3. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit verder op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning niet in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden en dat dit standpunt, ook gezien in het licht van de huidige situatie, blijft gehandhaafd.

4. Verweerder heeft het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone reeds op 16 september 2002, naar aanleiding van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 8 juli 2002, beëindigd. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 26 februari 2003 (JV 2003, 140) is overwogen dat verweerder zich op basis van de daartoe in aanmerking genomen omstandigheden in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de veiligheidssituatie in Sierra Leone zodanig ten goede is veranderd dat niet langer categoriale bescherming behoeft te worden geboden. Gelet op het vorenstaande alsmede op de ruime beoordelingsmarge die verweerder toekomt bij de vraag of een categoriaal beschermingsbeleid moet worden gevoerd, is de rechtbank van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen. Verweerder heeft zich in redelijkheid op het standpunt gesteld dat de ambtsberichten inzake Sierra Leone van ná 8 juli 2002 geen aanleiding vormen om (opnieuw) een categoriaal beschermingsbeleid te gaan voeren.

5. De rechtbank ziet zich voorts gesteld voor de vraag of verweerders standpunt, dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning, omdat eiser ten tijde van de verleende verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d van de Vw 2000 noch ten tijde van het bestreden besluit in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000 genoemde gronden, juist is.

6. Ter beantwoording van deze vraag overweegt de rechtbank als volgt.

7. Ter onderbouwing van zijn aanvraag van 15 februari 2002 en zijn beroep van 8 maart 2007 heeft eiser - kort samengevat - het volgende aangevoerd. Eiser is afkomstig uit Sierra Leone en heeft dertien jaar lang gewerkt als diamantdelver en diamanthandelaar. Hij werkte met zowel overheidsmilitairen alsook rebellen in hetzelfde gebied. Afspraak was in het algemeen dat, indien er een grote diamant werd gevonden, deze werd afgegeven aan de regering. Als dit niet gebeurde, eindigde de vinder in de gevangenis. De kleine diamanten bleven voor de vinder. Eiser vond op een dag een grote diamant en besloot deze zelf te houden. Door de vondst van de diamant zou de toekomst voor hem en zijn gezin er goed uitzien. Hij meldde aan de soldaten die werkten voor luitenant Ti, de baas

AWB 07/10445

3

in het gebied, dat hij de diamant aan Ti zou gaan afgeven, maar ging in plaats daarvan met de diamant naar huis. Militairen en rebellen volgden eiser naar zijn huis en bedreigden hem met een wapen. Eiser zei dat hij de diamant zou gaan halen, maar ontsnapte via het raam uit zijn huis en aan de militairen en rebellen. Met de hulp van een zakenvriend, die ook reisagent was, heeft hij zijn land van herkomst per vliegtuig verlaten.

8. In beroep heeft eiser aangevoerd dat verweerder hem ten onrechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen en hem derhalve ten onrechte niet in aanmerking heeft gebracht voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000.

9. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in het eerste lid in samenhang met het bepaalde in het tweede lid, aanhef en onder f, van artikel 31, van de Vw 2000.

10. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. Bij die vaststelling kan verweerder zich in redelijkheid op het standpunt stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten zal echter steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien.

11. Verweerder heeft zich in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f van de Vw 2000 op het standpunt gesteld dat eiser onvoldoende documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen. Uit de verklaringen van eiser is immers gebleken dat hij in het bezit was van een paspoort en een vliegticket. In de visie van verweerder had eiser de documenten die hij in bewaring had gegeven aan de reisagent, tevens zakenpartner van eiser, terug kunnen vragen te meer nu hij zich op dat moment al in een land bevond waar hij de bescherming van de autoriteiten had kunnen inroepen onder gelijktijdige overlegging van bedoelde bescheiden. Daarnaast heeft verweerder er in dit verband op gewezen dat er, blijkens eisers verklaringen, geen sprake is geweest van het afgeven van de documenten onder dwang van de reisagent.

12. Voorts acht verweerder het niet aannemelijk dat eiser niet in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen over de reisroute af te leggen. Verweerder heeft eiser verweten dat hij geen informatie heeft verstrekt over eenvoudige zaken als de naam van de plaats waar een tussenlanding is gemaakt, de naam of plaats van de luchthaven van aankomst, de data van vertrek- en aankomst, alsmede de namen van de luchtvaartmaatschappijen waarmee eiser heeft gevlogen. De stelling dat eiser tijdens de vlucht angstig zou zijn geweest en gepreoccupeerd door zijn problemen, heeft verweerder niet plausibel geacht, nu is gebleken dat eiser zich wel andere, niet verifieerbare details, kan herinneren.

AWB 07/10445

4

13. De argumenten van eiser, te weten dat de reisagent alles had geregeld en plotseling verdween, alsmede dat hij juist zijn best heeft gedaan om zich details betreffende de reis te herinneren, heeft verweerder terzijde geschoven. In dit verband wijst verweerder op de verantwoordelijkheid van eiser om zijn identiteit, nationaliteit en reisverhaal met documenten te onderbouwen dan wel middels verifieerbare verklaringen aannemelijk te maken.

14. De rechtbank ziet in hetgeen dienaangaande is aangevoerd geen grond voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid het bepaalde in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 aan eiser heeft kunnen tegenwerpen.

15. De rechtbank overweegt voorts dat indien, zoals in casu het geval is, sprake is geweest van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, ingevolge vaste jurisprudentie geldt dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

16. Volgens verweerder is van een positieve overtuigingskracht geen sprake. In de visie van verweerder kan de kern van de door eiser naar voren gebrachte vluchtmotieven niet aannemelijk worden geacht. Hiertoe heeft verweerder gesteld dat het onaannemelijk is dat de soldaten die voor luitenant Ti werkten hebben opgemerkt dat eiser een grote diamant heeft gevonden en hem niettemin, ondanks hun bijzondere belangstelling voor de diamant, naar huis hebben laten gaan, zonder de diamant in te nemen. Nog bevreemdendekker zijn deze verklaringen in het licht van de afspraken die kennelijk bestaan, te weten dat grote diamanten worden overhandigd aan de regeringssoldaten, die volgens eiser hun woorden kracht bijzetten door het gebruik van wapens. Eisers stelling dat de soldaten van luitenant Ti de diamant mogelijk niet direct hebben ingenomen, omdat zij wisten dat eiser geen verantwoording hoefde af te leggen aan Ti, is speculatief van aard en strookt naar het oordeel van de rechtbank niet met voormelde afspraak over de vondst van grote diamanten en kan om die reden niet slagen. Eisers verwijzing naar een artikel van Worldpress.org van 15 januari 2002 kan naar het oordeel van de rechtbank geen afbreuk doen aan het standpunt van verweerder als hiervoor weergegeven, nu de relatie van dit artikel tot de individuele situatie van eiser, geenszins duidelijk is.

Verweerder is voorts van opvatting dat de verklaringen van eiser met betrekking tot de vondst van de grote diamant niet plausibel zijn, nu is gebleken dat eiser geen enkele schatting kon geven van de waarde van de diamant, terwijl hij reeds dertien jaar ervaring had als diamantdelver en handelaar. Verweerder heeft hierbij in aanmerking genomen dat eiser niet is verzocht om de exacte waarde weer te geven, doch slechts een schatting te geven. Bovendien is nogal vreemd geacht dat eiser wel heeft gesteld dat hij en zijn gezin door de diamant een goed leven kon hebben. Dat eiser eerst in beroep aangeeft dat hij de waarde van de diamant heeft geschat op ongeveer 50.000 dollar kan niet tot een ander oordeel leiden. Tenslotte heeft eiser aangevoerd dat hij weet dat hij in zijn land wordt gezocht vanwege diefstal van de diamant omdat hij zijn naam op de radio heeft gehoord en zijn naam in de krant heeft zien staan. Ook dit heeft verweerder niet aannemelijk geacht, omdat eiser heeft verzuimd het betreffende krantenartikel ter ondersteuning van zijn asielrelaas mee te nemen. Voorts heeft verweerder belang gehecht aan de omstandigheid dat eiser met zijn eigen paspoort via de luchthaven zijn land van herkomst probleemloos heeft verlaten. Dit duidt volgens verweerder niet op een situatie waarin de autoriteiten daadwerkelijk op zoek zijn naar eiser.

AWB 07/10445

5

17. Marginaal toetsend is de rechter van oordeel dat verweerder met het voorgaande - in onderlinge samenhang bezien - voldoende steekhoudende argumenten heeft aangedragen om het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig te achten. De rechtbank ziet in hetgeen eiser in beroep heeft aangevoerd geen aanknopingspunten voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op dit standpunt heeft gesteld.

18. Voor zover eiser zich op het standpunt stelt dat verweerder, nadat eiser drie jaar in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd, op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, het asielrelaas van eiser om die reden niet als ongeloofwaardig kan aanmerken, overweegt de rechtbank als volgt.

19. Zoals blijkt uit de uitspraak van de Afdeling van 12 november 2004, 200405491/1 en LJN: AR6261 ligt, naar het oordeel van de rechtbank, in een besluit, waarin aan eiser een verblijfsvergunning op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, het oordeel besloten dat geen aanspraak bestaat op verlening van een verblijfsvergunning op de voet van de onderdelen a tot en met c van het eerste lid van artikel 29, Vw 2000. Uitgangspunt is dat een besluit, waarbij voormelde verblijfsvergunning is verleend, niet in rechte onaantastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen aanspraak bestaat op verlening van een verblijfsvergunning op grond van de onderdelen a tot en met c van die bepaling. Belang bij een inhoudelijke beoordeling van genoemde onderdelen van artikel 29 is eerst ontstaan door het voornemen van verweerder tot intrekking van de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd wegens het vervallen van de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, in onderhavige zaak in verband met de beëindiging van het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone. Dat aan eiser eerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, betekent niet dat verweerder bij de beoordeling of eiser aanspraak kan maken op verlening van een verblijfsvergunning op de voet van de onderdelen a tot en met c het ontbreken van documenten ter ondersteuning van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute mocht tegenwerpen. Naar het oordeel van de rechtbank valt derhalve niet in te zien dat verweerder, aldus toetsende, niet alsnog toepassing zou kunnen geven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Deze grief van eiser faalt derhalve.

20. Voor zover eiser heeft betoogd dat hem in het licht van de huidige situatie in zijn land van herkomst ten onrechte geen verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a dan wel b, van de Vw 2000 is verleend, overweegt de rechtbank dat verweerder eiser in redelijkheid ook hier de ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas heeft kunnen tegenwerpen. Verweerders standpunt inzake de geloofwaardigheid van eisers asielrelaas kan dan ook de rechterlijke toets doorstaan.

21. Gelet op het voorgaande heeft verweerder eiser, naar het oordeel van de rechtbank, op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

22. Het beroep is derhalve ongegrond.

23. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

AWB 07/10445

6

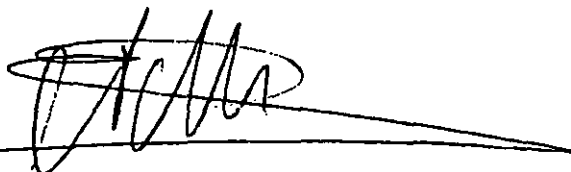
Beslissing

De rechtbank,

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. A.F.C.J. Mosheuvél als rechter in tegenwoordigheid van
drs. A.C.H. Handels als griffier en uitgesproken in het openbaar op 15 oktober 2007.

De griffier is buiten staat
deze uitspraak te ondertekenen.

VOOR KOPIE KONFORM
De griffier van
de rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:

*Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Afschriften verzonden:

17 OKT. 2007

Hamerslag & van Haren

Advocaten

PER FAX: 070 3651380

Aan de RAAD VAN STATE

Afdeling Bestuursrechtspraak

Postbus 20019

2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
6792	INGEKOMEN
B	13 NOV 2007
ZAACNR.	7936
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

mr R.J. Hamerslag
mr F.L.M. van Haren
mr S.D. Lugt*
mr A.C.M. Nederveen
mr I.J.M. Oomen
mr A.M.J.M. Louwerse
mr K.E. Geertsema
mr N.C. Blomjous
mr S. Wierink

mr H.M. Brink**

* tevens mediator

** in samenwerking met

uw referentie: nieuwe zaak

onze referentie: 018530 dl

inzake: SvJ

Amsterdam, 13 november 2007

Hoger Beroep in Vreemdelingenzaken

Hierbij verklaar ik, S.D. Lugt, advocaat te Amsterdam, dat ik door appellant bepaaldelijk ben gevolmachtigd tot het instellen van het hoger beroep tegen de beslissing van de rechtbank Den Haag, nevenzittingsplaats Den Bosch van 15-10-2007, AWB 07 / 10445, met het recht van substitutie bij het optreden in rechte.

Appellant en belanghebbende is geboren op van
Sierraleoonse nationaliteit, IND-nummer 0202.15.8047, V-nummer wo-
nende te

Appellant kiest woonplaats aan het Damrak nr. 89-1 te Amsterdam (1012 LP), ten kantore van Hamerslag & van Haren Advocaten, mr S.D. Lugt.

Voor wat betreft het griffierecht wijs ik u op de rekening-courantovereenkomst, die door ons kantoor met uw Afdeling is gesloten.

Hamerslag & van Haren
Advocaten

GRIEVEN:

De rechtbank overweegt ten onrechte als in rechtsoverweging (r.o) 14.

Toelichting:

In r.o. 11 overweegt de rechtbank, dat verweerder in het kader van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f Vw 2000, dat eiser onvoldoende documenten heeft overgelegd om zijn identiteit, nationaliteit en reisroute te kunnen vaststellen.

Verweerder heeft appellant op zijn aanvraag in 2002 een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd verstrekt op grond van artikel 29, eerste lid onder d Vw 2000. Appellant heeft hieruit het vertrouwen gekregen dat verweerder accepteerde dat hij was wie hij zei te zijn en dat hij kwam uit het land waar vandaan hij zei te komen. Immers, als hij niet uit Sierra Leone was gekomen was het destijds geldende categoriaal beschermingsbeleid niet op hem van toepassing en zou hem geen verblijfsvergunning op die grond verstrekt hebben kunnen worden. En als verweerder niet het vertrouwen had gehad dat hij geen valse naam had opgegeven, had verweerder het risico gelopen een verblijfsvergunning te verstrekken aan een persoon die op grond van het Vluchtelingenverdrag daar geen recht op had gehad. Verweerder heeft voor het accepteren van de opgegeven personalia en nationaliteit niet de voorwaarde gesteld dat reisdocumenten werden overgelegd en gedetailleerde gegevens over de gevolgde reisroute.

Verweerder heeft het bij appellant gewekte vertrouwen laten bestaan door de verstrekte verblijfsvergunning te laten voortduren ondanks het beëindigen van het categoriaal beschermingsbeleid, een paar maanden na afgifte van de verblijfsvergunning. Pas wanneer appellant een verblijfsvergunning onbepaalde tijd aanvraagt, handelt verweerder alsof er geen eerdere aanvraag is geweest, geen verblijfsvergunning is verstrekt en geen periode van drie jaar legaal verblijf is gepasseerd. De situatie waarnaar r.o. 10 verwijst en waarover vaste jurisprudentie bestaat, doet zich hier (dan) niet meer voor: verweerder heeft het recht verwerkt op artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f Vw 2000 een beroep te kunnen doen.

De rechtbank overweegt ten onrechte als in r.o. 15.

Hamerslag & van Haren
Advocaten

Toelichting:

Uitgaande van hetgeen is gesteld in de toelichting op de voorgaande grief kan de rechtbank niet goedvinden dat verweerder het relaas van appellant toetst aan de norm, dat na toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden mogen voorkomen. Verweerder zal uitgaande van de bekendheid van de identiteit van appellant, zijn nationaliteit en zijn geaccepteerd verblijf in Nederland gedurende langere tijd, zonder dat daar een wettelijke of beleidsmatige verplichting toe bestond, het relaas op geloofwaardigheid en zwaarwegendheid dienen te toetsen.

De rechtbank overweegt ten onrechte als in r.o. 19.

Toelichting:

De tekst van het beslissende deel van deze overweging is innerlijk tegenstrijdig: "Dat aan eiser eerder een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd op voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is verleend, betekent niet dat verweerder bij de beoordeling of eiser aanspraak kan maken op verlening van de verblijfsvergunning op voet van de onderdelen a tot en met c het ontbreken van documenten ter ondersteuning van zijn identiteit, nationaliteit en reisroute mocht tegenwerpen. Naar het oordeel van de rechtbank valt derhalve niet in te zien dat verweerder, aldus toetsende, niet alsnog toepassing zou kunnen geven aan artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000"

Verzocht wordt:

- om het hoger beroep gegrond te verklaren,
- de beslissing van de rechtbank van 15-10-2007 te vernietigen,
- de beslissing van de Minister van 12-02-2007 te vernietigen,
- althans de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank, en verweerder in de proceskosten te veroordelen.

Gemachtigde

